

DATE NOI PRIVIND EMITEREA DECORAȚIILOR ROMANEȘTI DEDICATE RĂZBOIULUI DE INDEPENDENȚĂ

de CONSTANȚA ȘTIRBU

Primele încercări pentru emiterea decorațiilor naționale s-au făcut în a doua jumătate a sec. al XIX-lea, deși medalii comemorative s-au emis încă de la începutul sec. al XVII-lea în vremea lui Mihai Viteazul.

Exprimînd ideea de independență și suveranitate, înființarea acestor însemne a constituit — îndeosebi în urma convenției de la Paris din august 1856 și mai ales după constituirea statului român modern în vremea domniei lui Alexandru Ioan Cuza — unul din dezideratele adesea solicitate Porții și marilor puteri.

Proiectele întocmite au rămas fără rezultat și cel mai bun exemplu în acest sens l-a constituit efortul neîntrerupt în vremea domniei lui Alexandru Ioan Cuza de a se institui primul ordin național român, pe care, cu semnificație, Mihail Kogălniceanu îl intitula „Ordinul Unirii”. Cele cîteva medalii înființate au fost fie distribuite numai după abdicarea lui Cuza, cum s-a întîmplat cu cea dedicată comemorării revoluției de la 1848 (medalia Pompierilor), fie conferite de domnitor neoficial, fără avizul Porții (cum a fost cazul cu medalia „Devotament și curagiu”, cît și cu „Virtutea militară”).

Problema aceasta a rămas deschisă și după abdicarea lui Cuza, emiterea de decorații continuînd firește a fi socotită ca un act de suveranitate. Astfel, în firmanul de investitură acordat lui Carol I din 10/23 octombrie 1866 era inserată prevederea că nu se putea crea nici o decorație proprie, deși diplomații români încercaseră obținerea sprijinului marilor puteri în acest sens, așa cum rezultă dintr-o scrisoare adresată de agentul diplomatic al Angliei la București, Green, către lordul Lyon, ambasadorul englez la Constantinopol ¹.

Către sfîrșitul anului 1866 se obțin totuși unele concesiuni în acest domeniu, însă numai în privința acordării unor medalii pentru recompensarea unor servicii civile și militare în timp de pace (vezi în acest sens scrisoarea ministrului de externe turc, Mehmed Ruchdi, adresată lui Carol I la 8/20 decembrie 1866 ²).

Emiterea unei decorații naționale, în speță a unui ordin cavaleresc, a întîmpinat însă în continuare opoziția Porții, cît și rezerva marilor puteri. Într-o scrisoare din 22 mai 1871 adresată de Ion Strat, agentul diplomatic al României la Constantinopol, lui Gh. Costa-Foru, ministrul nostru de externe, amintind cele 5 cereri (chestiunea monedei, a dreptului de reprezentare diplomatică în străinătate, chestiunea dreptului de a încheia tratate cu puteri străine, a titlului țării și cea privind dreptul de a emite decorații naționale), relatează : „...aceste 5 cereri rezumă concesiunile pe care toate guvernele, care s-au succedat la putere de la tratatul de la Paris și mai ales după venirea prințului

¹ Arh. Stat. Buc., microfilm Anglia, rola 76/43, f. 81—82.

² Ibidem, Fond Casa Regală, dos. 67/1866.

Carol, nu au încetat să le solicite Porții și puterilor garante, atât ca satisfacție de dat aspirațiilor legitime ale țării, cât și exigențelor amorului propriu. Toate negocierile începute, fără sfârșit privitor la acest subiect, nu au ajuns niciodată la un rezultat practic; cu toate promisiunile ce ni s-au făcut din diverse părți și în reprize diferite, nu sîntem azi în niciuna din aceste chestiuni, exceptînd poate cea a titlului (țării), cu mult mai avansați decît în prima zi în care le-am pus. Concesiunile în chestiune, cu toate că diferă între ele, dacă ne-ar fi acordate, sînt totuși identice dacă avem în vedere natura dificultăților care li s-au opus pînă în prezent la realizarea lor, astfel că ceea ce se poate spune pentru una, este aplicabilă la toate celelalte fără nici o excepție³.

Situația aceasta se va menține și în anul 1872, așa cum stau mărturie unele negocieri purtate cu reprezentanții marilor puteri. Menționăm, de pildă, o scrisoare a agentului diplomatic francez la București, Georges du Sourd, adresată ministrului de externe, de Remusat⁴, care relatează știrea că în discuțiile purtate de Gh. Costa-Foru, ministrul de externe român, cu generalul N. P. Ignatiev, reprezentantul diplomatic al Rusiei la Constantinopol, asupra chestiunii monedei române și a instituirii unei decorații naționale, ministrul român era sfătuit să se abțină pentru moment.

Cîteva luni mai tîrziu însă, vom vedea că, deși nu s-a trecut la înființarea unui ordin național, noi însemne menite să exprime ideea de suveranitate iau ființă. La sfîrșitul lunii septembrie 1872, coloanele „Monitorului Oastei” inserau mai multe liste de ofițeri superiori și inferiori cărora li se acorda „Semnul onorific pentru serviciul militar de 18 și 25 de ani”, ca și distribuirea medaliei „Virtutea militară”⁵ sergenților care au servit 12 ani în armată fără pată. Modelul acesteia din urmă era același ca și cel din timpul domniei lui Cuza, numai că pe avers, în locul portretului lui Cuza, va fi pus cel al lui Carol I, iar inscripția „Alexandru Ioan 1/1864”, va fi înlocuită cu cea de „Carol I domnul României”; pe revers, cununa va fi alcătuită și din frunze de stejar, nu numai de laur ca în medalia inițială; panglica va fi de asemenea roșie cu o dungă albastră pe margini, prinsă de medalie prin intermediul unei cununi de lauri în locul coroanei din proiectul medaliei lui Cuza.

În privința „Semnului onorific” al ofițerilor, acesta era mai simplu ca aspect, fiind alcătuit dintr-o ghirlandă, de formă ovală, din frunze de laur și stejar, legată la bază cu o panglică cu fundă, avînd în mijloc, pe avers, inscripția XVIII sau XXV, iar pe revers, cifra lui Carol I. În partea superioară a ghirlandei era plasată coroana regală, suprapusă de un inel de care se prindea panglica alcătuită inițial din dungi roșii, albastre și galbene, ulterior numai albastre și galbene.

Oarecum surprins de distribuirea acestor noi însemne, același agent diplomatic francez, du Sourd, scria aceluiași ministru de externe, de Remusat: „Nu știu dacă Poarta a autorizat, fie și tacit, acest semn distinctiv. Așa cum vă sugerează și desenul aici alăturat, este o veritabilă decorație”⁶.

Pînă la emiterea unui ordin național românesc avea însă să treacă un oarecare timp, deși documente recent descoperite arată că în toată această perioadă, pînă la proclamarea independenței, au existat în permanență preocupări de acest gen. Iată ce relatează Schefer, noul agent diplomatic francez la București, ducelui de Broglie, ministrul de externe al Franței, într-o scrisoare din 25 iunie 1873⁷: „Cîtva timp înainte de izgonirea sa, principele Cuza, care împărtășea de asemenea ideea de independență a României, a format proiectul de a fonda un ordin și a adus un număr de decorații de diferite grade, care s-au găsit la Palat în momentul plecării sale și unde au rămas pînă

³ Ibidem, dos. 19/1871.

⁴ Ibidem, microfilm Franța, rola 16, fila 124 verso.

⁵ Regulamentul medaliei militare în cauză a fost publicat în „Monitorul Oastei” din 1872 (nr. 20, p. 360, 365 și nr. 22, p. 389–393), fiind promulgat la 17 mai a aceluiași an.

⁶ Arh. Stat. Buc., microfilm Franța, rola 16, fila 360–361.

⁷ Ibidem, rola 17, f. 152.

în prezent. Crucea poartă pe o parte cifrul prințului Cuza și pe revers data dublei sale alegeri" (agentul francez nu era informat exact : pe avers era data dublei alegeri și pe revers cifrul domnesc). „Nu sînt decît puține zile de cînd guvernul a propus confidențial unui negustor francez de a înlocui pe cruce cifrul principelui Cuza cu cel al lui Carol și deviza NIHIL SINE DEO în locul datei înscrisă pe revers. Nu știu dacă tirgul este deja încheiat, dar nu fac azi decît să relev un indiciu ce nu va părea fără îndoială indiferent dacă ne gîndim la dificultățile ridicate la Constantinopol la cererea prințului Carol de a crea un ordin român“.

Dintr-o altă scrisoare a aceluiași agent diplomatic, datată la 20 noiembrie 1873⁸, aflăm că lucrarea a fost efectuată și că însemnele care purtau acum cifrul lui Carol I (și poate deviza menționată mai sus), sosiseră cu o săptămîină înainte la București.

Din corespondența purtată în 1874 de Schefer cu ducele Decazes, noul ministru de externe al Franței, aflăm și alte amănunte privind istoricul acestui ordin : comanda decorațiilor a fost făcută de casa Kretly la Palais Royal prin antrepriza firmei Godillot (scrisoarea din 24 iunie 1874)⁹. Distribuirea noii decorații urma să se facă la 22 mai 1874, cu prilejul unei mari serbări militare pentru aniversarea intrării lui Carol I în București, ocazie cu care să se inaugureze statuia lui Mihai Viteazul în prezența prințului Milan Obrenovici, cînd urma să se proclame oficial fondarea noului ordin românesc. Această solemnitate însă a fost amînată pentru toamnă, după întoarcerea atît a domnitorului Carol din Germania și Anglia, cît și a ministrului de externe român, Vasile Boerescu, de la Berlin. În toamnă urmau să aibă loc mari manevre militare, la care, alături de prințul Nikita al Muntenegrului, urma să asiste și o misiune militară sîrbească și una austriacă (vezi scrisorile din 24 iunie și 1 iulie 1874)¹⁰.

Se pare însă că anumite considerente de ordin politic au făcut ca din nou să fie amînală instituirea primului ordin național românesc.

La sfîrșitul anului 1875, mai exact la 20 decembrie, problema decorației naționale este din nou reluată, de data aceasta printr-o moțiune semnată de 37 deputați. Aceștia cercau Adunării Deputaților : „...să prezinte un proiect de lege pentru înființarea unei decorațiuni române care să se confere de domnitor conform art. 73 (sic) din Constituțiune“¹¹.

La 12 ianuarie 1876, această propunere este dată de Senat sub formă de circulară în deliberarea secțiunilor, iar o copie a ei este trimisă președintelui Consiliului de miniștri¹². Iată cum se comenta acest fapt de către agentul diplomatic al Franței la București : „Înainte de sărbători, unul dintre ultimele acte ale Senatului a fost să exprime în unanimitate dorința ca guvernul să institue un ordin național și să bată monedă cu efigia prințului, așa cum a făcut deja Serbia, cu toate protestele Porții. Miniștrii prezenți au răspuns că vor aduce la cunoștința Consiliului această dorință și vor prezenta un proiect de lege, dacă va fi decis. Cîțiva reprezentanți interpellînd pe primul ministru în acest sens, au primit răspunsul că trebuie cuminte așteptat momentul, care pare a fi apropiat și că nu trebuie ațîțată (Poarta) continuu, desfăcînd tratatele cu lovituri de trăznet, arătînd că nimic nu s-a decis încă“. În continuare, agentul francez mai adăuga : „După părerea mea, ministerul a provocat moțiunea și el crede că proiectul de lege va fi foarte apropiat“¹³.

⁸ Ibidem, f. 287—288.

⁹ Ibidem, f. 301.

scrisoarea baronului des Michels adresată la 1 februarie 1876 ducelui Decazes (ibidem, microfilm

¹⁰ Ibidem, f. 361 și 366.

¹¹ Arh. Stat. Buc., Fond Parlament, dos. 569/1875—1876, f. 243—244 ; v. în același sens și Pranta, rola 18, f. 368).

¹² Ibidem, Fond Parlament, dos. 569/1875—1876, f. 245.

¹³ Ibidem, microfilm Franța, rola 18, f. 352.

Așadar, se cerea o nouă lege pentru primul ordin național român și se aștepta un moment prielnic pentru ca Poarta să fie pusă în fața unui fapt împlinit. În istoria decorațiilor românești, începutul anului 1876 marchează și un alt eveniment: emiterea celei dinți medalii românești menite a răsplăti meritele în domeniile științelor, artelor, literaturii, industriei și agriculturii. Comanda pentru executarea ei a fost făcută la casa bijutierului berlinez Friedeberg & Soehne¹⁴. Ea avea pe avers efigia lui Carol I și inscripția „Carolus Princeps Romaniae”, iar pe revers o ghirlandă din frunze de stejar purtând în interior inscripția „Bene Merenti”; panglica era vișinie cu cîte o dungă argintie pe margini.

Decretul pentru înființarea medaliei „Bene Merenti” va apărea în „Monitorul Oficial”, nr. 314 din 20 februarie 1876. Interesantă este o știre apărută în corespondența casei princiare cu bijutierul amintit. În anul 1877 matrița numitei medalii spărgîndu-se, o alta va fi confecționată în anul următor, care, potrivit însemnării lui Friedeberg, era identică cu cea de la 1 aprilie 1868¹⁵. Între chitanțele aceluiași bijutier, trimise casei domnești, găsim și un calcul semnat la 4 mai 1874 de către „primul monetar și medalist al Curții princiare Wilhelm Kullrich”¹⁶, pentru o stanță originală cu portretul principelui Carol al României cu inscripția „Carolus Princeps Romaniae” după noua modelare. Așa cum rezultă din facturile trimise, medalia „Bene Merenti”, executată deci cu mult înainte, era de aur, argint și metal comun. (Observăm dealtfel, din numeroasele scrisori de mulțumire trimise domnitorului Carol în anul 1874¹⁷, că această medalie a fost decernată chiar cu peste doi ani înainte de apariția oficială a decretului de instituire, așa cum rezultă de pildă din scrisoarea din 5 februarie 1874 trimisă de B. P. Hasdeu, din care aflăm că acordarea ei a fost însoțită și de brevetul respectiv)¹⁸. Deși această medalie a fost mai mică ca însemnătate, totuși instituirea ei se înscrie în politica de largire a autonomiei, de manifestare a independenței și suveranității naționale.

În anul 1877, emiterea unui ordin național românesc este din nou reluată, cu atît mai mult cu cît evenimentele legate de iminența războiului de Independență se precipitau. La 28 aprilie 1877 o nouă moțiune, de data aceasta semnată de 15 deputați, este prezentată Adunării Naționale¹⁹, din care cităm: „...Toate țările au onorat și onorează vitejia și meritul. În evenimentele ce se desfășoară înaintea noastră, ostașii români vor fi chemați să-și dea singele pentru a apăra viața și drepturile patriei. Pe acești soldați trebuie să-i onorăm și să-i distingem. Propunem dar ca guvernul să aducă un proiect de lege pentru înființarea unei decorațiuni naționale care să se dea bravilor ce se vor distinge pe cîmpul de luptă”.

La 2 mai 1877 această propunere intră în discuția secțiilor Adunării Deputaților, care aleg delegați. Comitetul delegaților se întrunește la 4 mai pentru a face observațiile necesare, iar în 5 mai propunerile celor 7 secțiuni sînt înaintate Adunării Deputaților. Din raportul alcătuit rezultă că Secțiunile 2, 4, 6 și 7 au primit-o fără nici o observație, secțiunea 1-a a respins-o, secțiunea a 33-a a admis-o în principiu, însă cu restricțiunea ca să nu se dea decît în număr foarte restrîns și acelor care o merită pentru facerea de fapte vădit meritorii și să nu aibă efect retroactiv. Secțiunea a 5-a, reprezentată prin Dimitrie Berindei, propunea ca legea ce se va alcătui să prevadă decorațiuni atît pentru civili,

¹⁴ Ibidem, Fond Casa Regală, dos. 30/1876, f. 3, 4, 37 și 38.

¹⁵ Ibidem, f. 38 el 39; v. și dos. 75/1876, f. 2.

¹⁶ Ibidem, dos. 69/1870, f. 54.

¹⁷ Ibidem, dos. 80/1868, f. 127, 138, 156, 162 și 163.

¹⁸ Atragem atenția însă că în colecția Orghidan, aflată în patrimoniul Bibliotecii Academiei R. S. România, se află o medalie în argint, avînd un diametru mai mare decît cel al medaliei instituite în 1876. Remarcăm însă că în timp ce medalia „Bene Merenti” din 1876 avea valoarea unei decorații (fiind dotată cu panglică și urmind a fi atîrnată pe piept), medalia din colecția Orghidan, expusă la Cabinetul Numismatic al Muzeului Național, nu are toartă și poate a fost acordată de domnitor ca amintire, anticipînd decorația ce urma a fi instituită și conferită.

¹⁹ Ibidem, Fond Parlament, dos. 816/1876-1877, f. 344-345.

cît și pentru militari. În încheiere, raportul cere Adunării să aprobe ca guvernul să prezinte cît mai neîntîrziat acest proiect de lege, pe care-l consideră un act de suveranitate națională. În josul paginii găsim următoarea însemnare : „Ședința cea dintîi a acestui comitet a făcut ca decorațiunea să fie pur militară și să se dea numai în timp de răzbel cu inamicul din afară“.

Totuși, la 6 mai 1877, Mihail Kogălniceanu va prezenta Adunării proiectul pe care l-a întocmit, reprezentînd legea pentru crearea primului ordin național românesc, lege alcătuită din 56 de articole, care prevedeau ca decorația ce se numea „Ordinul credinței“ să fie instituită pentru a recompensa serviciile civile și militare. Interesant e faptul că acest proiect avea un număr apropiat de articole cu cel al „Ordinului Unirii“, întocmit tot de Mihail Kogălniceanu cu 13 și respectiv 15 ani în urmă, în vremea lui Cuza Vodă. Proiectul cuprindea 6 capitole și anume : I. Organizarea și compunerea ordinului ; II. Forma decorațiunii și chipul de a o purta ; III. Admiterea și înaintarea în ordin ; IV. Modelul de recepțiune a membrilor ordinului și jurămîntul ; V. Pensii, brevete și prerogative ; VI. Administrațiunea ordinului.

Așa cum rezultă din descrierea ordinului făcută în articolele 7, 8 și 9, decorațiunea era vechiul Ordin al Unirii (modelul din 1864) cu modificările făcute în anul 1873 ; „Crucea de smalt albastru, înconjurată de raze purtînd deasupra coroana domnească. Centrul crucii este de smalt roșu înconjurat de o ramură de stejar, avînd pe o parte vulturul (sic) cu deviza IN FIDE SALUS, iar pe cealaltă parte, cifra (sic) domnitorului“. Panglica era din moar roșu cu margini albastre. Avea tot 5 clase și prevedea în total un număr de 1 000 membri.

Acest proiect pentru înființarea „Ordinului Credinței“ este pus în discuția Adunării Deputaților pe secții. Se alege din nou delegați. În ziua de 7 mai, secțiunile I și II îl resping ; în ziua de 9 mai, secțiunea a III-a îl aprobă însă cu amendamentele : a) ordinul să fie numit „Steaua Dunării“ în loc de „Ordinul credinței“ ; b) numărul membrilor să fie numai de 500 și c) să se distribuie numai militarilor. Secțiunea a IV-a îl admite, tot cu amendamentul de a se numi „Steaua Dunării“. Secțiunea a V-a și a VI-a l-au admis, secțiunea a VII-a îl admite în principiu, urmînd să facă unele modificări în Comitetul de delegați care se alcătuiește pentru propuneri. „Ordinul credinței“ este votat la 9 mai 1877 cu 46 de voturi contra 26. Comitetul delegaților propune inițial ca noua decorație să se numească „Steaua Dunării“, dar apoi această denumire este ștearsă și este înscrisă o alta mult mai semnificativă, mai apropiată de aspirațiile celor care, în aceeași zi de 9 mai, declaraseră independența țării. Primul ordin național românesc se va numai astfel „Steaua României“, nume ce corespunde mult mai bine ideii de unitate a românilor. Raportul Comitetului delegaților este înaintat împreună cu o serie de observații în aceeași zi de 9 mai Adunării Deputaților.

Proiectul de lege alcătuit pentru primul ordin românesc, care acum purta numele de „Steaua României“, alcătuit din 19 articole, este votat în ziua de 9 mai cu 50 voturi pentru, 10 contra și 2 abțineri și apoi înaintat Consiliului de Miniștri și Senatului care l-au votat în ședința din aceeași zi. În ziua de 10 mai 1877, proiectul, adoptat și de Senat, este supus votului final și aprobat în unanimitate. Astfel, primul ordin național, exprimînd năzuințele de veacuri ale poporului român, va străluci mai întîi pe pieptul celor care s-au distinș în lupta pentru independența țării.

Acum își va dobîndi importanța și medalia „Virtutea militară“. Conferirea ei constituia un eveniment deosebit, comunicat în raportul de zi al armatei, raport care era transmis apoi la toate corpurile. Unitatea în care se afla cel decorat ieșea în ținută de gală și prezenta arma la citirea decretului.

Amintind de vechea denumire de „Ordinul credinței“ a ordinului „Steaua României“, la 8 aprilie 1878 se întocmește regulamentul pentru instituirea medaliei „Serviciul credincios“, care se va distribui atât civililor, cât și militarilor. Medalia era rotundă (în Ø 30 mm), avînd pe avers stema țării, iar pe revers o ghirlandă de frunze de stejar și laur, cu inscripția „Serviciu credincios“. Panglica era albastră cu o dungă argintie pe margini.

În același an 1878, vor mai lua ființă și alte medalii menite a recompensa contribuția adusă de participanții la campania din 1877—1878. La 3 iunie 1878 Adunarea Deputaților votează un credit extraordinar de 39 000 lei pentru efectuarea a 60 000 medalii „Apărătorii Independenței“. Această medalie, care se distribuia atât civililor cât și militarilor, era rotundă, cu Ø de 30 mm, avînd pe avers un personaj feminin ce simboliza România călcînd pe trofee (drapele și arme) și ținînd cu mîna dreaptă întinsă o coroană de lauri, iar cu stînga o spadă cu vîrfurile în jos. În spatele ei e reprezentată o Victorie, iar în stînga jos, o acvilă. Pe revers, se află cifra lui Carol I într-o ghirlandă de frunze de stejar și lauri și cu inscripția „Apărătorilor independenței în rezelul 1877—1878“. Panglica era albastră cu cîte două dungi roșii intercalate de una galbenă pe margini.

În anul 1878 mai sînt înființate și două cruci: „Trecerea Dunării“ și „Crucea Elisabeta“. Prima se distribuia militarilor și civililor care au luat parte la operațiile din dreapta Dunării, acordîndu-se, ca și „Steaua României“ și „Virtutea militară“, și trupelor ruse care au cooperat cu armata română la Dunăre și în restul campaniei 1877—1878. Crucea în cauză era confecționată din oțel oxidat, avînd la mijloc un medalion rotund cu inscripția „Trecerea Dunării“ pe avers, și cifra lui Carol I pe revers. Panglica era roșu închis cu două dungi negre pe centru (pentru militari) și neagră cu două dungi subțiri roșii pe margini (pentru civili).

Cea de a doua distincție, „Crucea Elisabeta“, instituită la 7 octombrie 1878, era destinată femeilor care s-au devotat în îngrijirea răniților, în organizarea de ambulanțe și spitale, pe front sau în spatele frontului. Panglica era albastru deschis cu cîte o dungă aurie pe margini.

Ambele cruci aveau o formă asemănătoare cu așa-numita „Cruce de Fier“ proiectată de domnitorul Cuza cu 14 ani în urmă.

Înfățișînd o pagină din istoria celor dintîi decorații românești, acum, în anul cînd sărbătorim 100 de ani de la data în care s-a consacrat în mod solemn existența României ca stat independent, am voit să subliniem încă odată că emiterea acestor distincțiuni va rămîne strîns legată de eforturile făcute de generațiile trecute în sensul afirmării suverane a statului român modern.

NOUVELLES DONNÉES CONCERNANT LA CRÉATION DES DECORATIONS ROUMAINES DÉDIÉES A LA GUERRE DE L'INDEPENDANCE

R é s u m é

L'auteur présente des nouvelles données concernant la création des médailles et des ordres nationaux roumains, manifestation étroitement liée à la politique d'affirmation de la souveraineté et de l'indépendance du pays. A partir de l'année 1866, malgré l'opposition de la Sublime Porte, plusieurs médailles ont été non seulement instituées, mais aussi distribuées aux différents possesseurs, autant dans la principauté, qu'à l'étranger.

Ces médailles ont été les suivantes : *Virtutea Militară* (La Vertu Militaire), *Semnul onorific de 18 și 25 ani în serviciu armatei* (Le signe honorifique de 18 et 25 ans au service de l'armée), et *Bene Merenti*.

A l'occasion de la proclamation de l'indépendance du pays le 9 mai 1877, le premier ordre national „L'Etoile de la Roumanie” (l'ancien „Ordre de l'Union” préconisé par le prince Cuza) a été officiellement institué, suivi en 1878 par toute une série de médailles récompensant les services rendus à l'Etat pendant la guerre de l'Indépendance (autant par les militaires que par les civils), à savoir : la croix „Trecerea Dunării” (Le passage du Danube), les médailles „Serviciul credincios” („Service fidèle”) et „Apărătorii Independenței” („Les défenseurs de l'Indépendance”) ainsi que „Crucea Elisabeta” („La Croix Elisabeth”).

La création de toutes ces distinctions souligne les puissants efforts de nos antécédents en vue de l'affirmation souveraine de l'état roumain moderne.